

σημείωμα για την έκδοση

Ο ήλιος δύνει πάνω απ' τη λιμνοθάλασσα του Αμβρακικού. Οι αργυροπελεκάνοι, μετά από κυκλικές πτήσεις, κλείνουν τα πελώρια φτερά τους και προσγειώνονται στην επιφάνεια του νερού, την ίδια στιγμή που οι ερωδιοί επιδίδονται σε αρμονικό χορό. Η μέρα επιτέλους περνά στις δροσερές ώρες της.

Τα ελαιόδεντρα στη Στρογγυλή τώρα δείχνουν περισσότερο πράσινα παρά ασημένια και το χρώμα κόκκινο. Στη ρωμαϊκή έπαυλη ανάβουν οι πρώτες φλόγες στους λύχνους και το δείπνο ετοιμάζεται. Οι κίονες ρίχνουν τη σκιά τους στη στοά και το φως φτάνει μέχρι τα μισά της σκάλας. Πιο κάτω, τα λουτρά με το πανέμορφο ψηφιδωτό δάπεδο δελεάζουν τις αισθήσεις.

Για αιώνες, οι ένοικοι της έπαυλης και οι φιλοξενούμενοί τους απολαμβάνουν τον πλούτο της φύσης και ιδιαίτερα τον καρπό του ιερού δέντρου της ελιάς, την τεράστια αξία του οποίου γνώριζαν και άδραξαν. Τιμώντας πάντα με δέος τους νεκρούς τους, θα νιώθουν αμέτρητη ευτυχία που ανήκουν στους ζωντανούς, ίσως και μια γλυκιά ενοχή που συνοδεύει τους ευσυνείδητους προνομιούχους.

Φύση και αρχιτεκτονική πλέκουν μια εικόνα ομορφιάς και αρμονίας σ' έναν ιδιωτικό παράδεισο. Η περσική λέξη απ' την οποία προέρχεται η λέξη *παράδεισος* σημαίνει «περίκλειστος κήπος». Αγαλλίαση που έρχεται όταν περικλείονται οι απολαύσεις κι εμείς μαζί τους.

Α. Σχοινιά